

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1709/2021
12.08.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Митар Крстић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Зајечар, кога заступају Државно правобранилаштво, Одељење у Зајечару и Живадин Богдановић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 262/21 од 24.03.2021. године, у седници већа одржаној 12.08.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 262/21 од 24.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 672/18 од 22.09.2020. године, у ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле за утврђење радног односа на неодређено време код туженог почев од 09.05.2017. године, па за убудуће, док за то постоје законски услови. Ставом другим изреке, обавезана је тужиле да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 262/21 од 24.03.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и у том делу жалба тужиле одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка, садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужиле да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.000,00 динара, а захтев туженог за накнаду трошкова преко досуђеног до износа од 124.500,00 динара, одбијен је као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужиле због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побиијану одлуку у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а наводи ревизије који се односе на непотпуно и неправилно утврђено чињенично стање не могу бити ревизијски разлог, с обзиром на одредбу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је са туженим закључила уговор о раду на одређено време број .../... од 01.02.2017. године, ради замене привремено одсутног запосленог. Решењем туженог од 23.04.2018. године, тужиљи је престао радни однос, због истека рока на који је заснован, односно због повратка на рад одсутне запослене са боловања. Тужиља сматра да јој је радни однос код туженог по основу уговора о раду од 01.02.2017. године, престао још 28.04.2017. године и да је након тога радила без правног основа, односно обављала фактички рад код туженог и на тај начин засновала радни однос на неодређено време.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили као неоснован тужбени захтев тужиље, јер у конкретном случају није дошло до заснивања радног односа на неодређено време 09.05.2017. године. Наиме, тужиља је са туженим закључила уговор о раду на одређено време ради замене привремено одсутне ББ, која је без прекида била одсутна са рада, ради одржавања трудноће, породилског одсуства и одсуства ради неге детета у периоду од 01.01.2017. године, па све до 27.04.2018. године, из којих разлога се не ради о фактичком раду тужиље након 27.04.2017. године (када је истекло боловање ради одржавања трудноће), па тако ни заснивање радног односа у смислу одредбе члана 32. став 2. Закона о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се утврди да је у радном односу на неодређено време код туженог почев од 09.05.2017. године

Према члану 32. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...75/14), сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време, даном ступања на рад ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.); да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца (став 2.); да се прекид краћи од 30 дана не сматра прекидом периода из става 2. овог члана (став 3.); да изузетно од става 2. овог члана, уговор о раду на одређено време може да се закључи између осталог ако је то потребно због замене привремено одсутног запосленог, до његовог повратка (став 4. тачка 1.); да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона, или ако

запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (члан 6.). Одредбом члана 175. истог закона, прописано је да радни однос престаје истеком рока на који је заснован.

У конкретном случају тужила и тужени су закључили уговор о раду на одређено време 01.02.2017. године. По том уговору тужила је засновала радни однос код туженог ради замене привремено одсутне ББ. Трајање радног односа одређено је до повратка запосленог на рад. Тужили је престао радни однос због истека рока на који је заснован, у смислу члана 175. тачка 1. Закона о раду. Уговор о раду, закључен између тужиле и туженог, везан је за трајање одсуства запослене уместо које је привремено тужила засновала радни однос уговором о раду на одређено време, па није било места примени одредбе члана 32. став 2. Закона о раду, за заснивање радног односа на неодређено време ступањем на рад, већ је правилно тужили престао радни однос, повратком запослене коју је мењала. Значи, да би се засновао радни однос у смислу члана 32. став 2. Закона о раду, битно је да запослени ради без закљученог уговора о раду, што у конкретној ситуацији није случај.

Како је привремена спреченост за рад трајала у континуитету од 01.01.2017. године до 27.04.2018. године, то су неосновани наводи ревизије да је тужила радила без правног основа после 27.04.2017. године, као и наводи који се односе на дужину трајања привремене спречености.

Такође, уговор о раду који је тужила закључила ограничен је на период трајања до повратка привремено одсутног радника чија је замена била у наведеном периоду, што се и десило 28.04.2018. године, па инсистирање тужиле да је ББ била на боловању само до 27.04.2017. године, а после на одсуству ради неге детета, није од утицаја, јер без обзира на разлог ова запослена је била привремено одсутна са рада у наведеном периоду без прекида, а тужила није наставила рад код туженог наредних пет дана, после повратка одсутног запосленог, тако да нису испуњени ни услови из одредбе члана 37. Закона о раду за преображај радног односа.

Према томе, ревизијом тужиле неосновано се истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, а с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер по ревизији није успела, те је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић